

Cantoría captiva el públic de l'Edició de Pasqua del Festival Perelada amb la profunditat emocional de la seva interpretació de *Membra Jesu Nostri*, de Buxtehude

- **El conjunt vocal ha guiat amb mà mestra el públic en un viatge d'una gran intensitat emocional, com ha estat la translació musical de la contemplació del cos de Crist clavat en creu**
- **El violoncel·lista Pablo Ferrández i el pianista Luis del Valle emocionen al públic de Peralada amb el seu virtuosisme, en la interpretació d'un programa eminentment expressiu**

Peralada, 19 d'abril de 2025.- El d'aquesta nit era un concert esperat a Peralada. Després de participar en la primera Edició de Pasqua del festival l'any 2023 amb la interpretació de les Lliçons de Tenebres de Tomàs Luís de Victoria, tornava a l'església del Carme el conjunt vocal Cantoría, dirigit per Jorge Losana, tancant un petit cercle. Això és sinònim d'una altíssima qualitat musical, com ha quedat plenament comprovat una altra vegada. Cantoría ha captivat al públic amb una interpretació de l'obra *Membra Jesu Nostri*, que s'ha caracteritzat per la seva puresa i profunditat emocional.

Estrenada l'any 1680, l'obra *Membra Jesu Nostri patientis sanctissima* (literalment, Els membres sacratíssims de Jesús que pateix) és considerada la gran joia del repertori vocal sacre de Dieterich Buxtehude (1637-1707), un dels compositors més importants del barroc alemany. Es tracta d'un cicle de set cantates curtes, unides per un mateix fil temàtic: la meditació devota sobre el cos de Crist clavat a la Creu. Cantoría ha sabut guiar a la perfecció al públic en aquest recorregut espiritual amb una exquisida sensibilitat.

Una posada en escena impressionant

L'absis de l'església el Carme l'ha presidit en tot moment pel Sant Crist Negre de Peralada, una imatge preciosa de dimensions gairebé naturals del Crist en creu, que a l'inici estava cobert per un tul translúcid de color vermell. Al voltant, els faristols dels cantants i, una línia més enrere, els dels músics. Cada cantata es centra en una part del cos de Jesús —els peus, els genolls, les mans, el costat, el pit, el cor i el rostre— i convida l'oient a contemplar, amb emoció i reverència, el patiment físic i espiritual de la Passió. Aquest enfocament reflecteix una pràctica de devoció molt estesa a Europa des de l'edat mitjana, consistent a imaginar-se el cos ferit del Crist com a camí cap a la compassió i la comunió espiritual. És en aquest camí que el conjunt vocal, acompanyat d'un conjunt instrumental format per dos violins, viola de gamba, contrabaix, tiorba i orgue, ha fet gala d'una cohesió i un equilibri excepcional per arribar a una interpretació clara i emotiva. Després de cada cantata un dels membres de Cantoria acostava una espelma encesa al crucificat, que ha acabat envoltat de les set espelmes que corresponien a cada part del cos venerada i, en algunes cantates, també s'afegia alguna peça de tela sobre la part a què ha fet referència el text en aquell moment.

Malgrat estar escrita en un context luterà, l'obra s'inspira clarament en models de devoció catòlica de caire més emocional i meditatiu, molt presents en la Contrareforma. Les fonts textuais també reflecteixen aquesta barreja: Buxtehude combina passatges bíblics amb fragments d'un antic himne medieval atribuït a Bernat de Claravall o a Arnulf de Lovaina, *Salve mundi salutare*, que dona veu als fidels en forma de pregària o reflexió.

A nivell musical, *Membra Jesu Nostri* és una obra d'una gran bellesa i equilibri. Cada cantata segueix una estructura gairebé simètrica: comença amb una breu introducció instrumental, seguida d'un fragment coral amb textos bíblics, i tres àries més íntimes, sovint per a una o dues veus, intercalades amb petits passatges instrumentals. Finalment, es repeteix el cor inicial, tancant així el cercle musical i espiritual.

L'obra està escrita originalment per a cinc cantants solistes (dues sopranos, alt, tenor i baix) i un conjunt instrumental amb violins, violes i baix continu, configurant una sonoritat càlida i expressiva. Tot plegat fa que aquesta música, tot i la seva senzillesa aparent, transmeti una intensitat sorprenent

que Cantoría ha convertit en una experiència que transcendeix l'àmbit musical per esdevenir un moment de reflexió i emoció compartida. La peça de Buxtehude no és teatral ni dramàtica com altres passions barroques més conegudes, com les de Bach, però té una força emocional profunda, pausada i íntima que ha contrastat avui amb les Lliçons de Tenebres d'ahir de Vivancos. El compositor convida l'oient a entrar en un espai de silenci i contemplació, on la música sembla sospirar més que no pas cridar i Cantoría ha estat avui la guia idònia per fer-ho realitat.

Un programa d'un gran valor expressiu

La doble sessió d'avui a l'Edició de Pasqua del Festival Perelada l'ha obert amb una actuació formidable el violoncellista madrileny Pablo Ferrández, acompanyat del pianista Luis del Valle, que han interpretat un programa bastit amb quatre obres de característiques molt diferents, algunes més conegudes que d'altres, però que tenen en comú un gran valor expressiu. *Kol Nidrei, Op. 47* és l'obra que ha obert el programa i és una peça del compositor del romanticisme alemany Max Bruch (1838-1920), escrita a finals del segle XIX (1880) i basada en melodies jueves tradicionals, que té un to profundament espiritual. És una música que sembla una pregària –el títol ja fa al·lusió a la pregària homònima jueva–, amb un caràcter recollit i solemne en que el violoncel hi té un paper altament expressiu. Ferrández, que toca amb una sensibilitat i virtuosisme fora de mida, ha semblat que feia cantar el violoncel amb veu pròpia, mentre que Del Valle l'ha acompanyat al piano amb discreció, agombolant gairebé la pregària.

Tot seguit, el programa ha fet un salt enrere en el temps amb la *Sonata per a violoncel i piano núm. 3* de Beethoven (1770-1827). Aquesta peça, escrita en un moment de maduresa creativa del compositor a principis del segle XIX (1809), combina vitalitat i equilibri. És una obra que es divideix en tres moviments i està plena de contrastos: moments alegres i lluminosos, passatges més reflexius i un final viu i brillant. Es tracta d'una sonata molt rica i elaborada que ha fet gaudir al públic present a l'església del Carme, gràcies sobretot a l'entrega de Ferrández en la seva interpretació, i que ha tancat la primera part del recital.

Després de la primera part, el to ha canviat amb la interpretació de *Vocalise*, de Serguei Rakhmàninov (1873-1943), una peça molt evocadora que, tot i no

disposar de text, es caracteritza per la seva accentuada *cantabilitat*. *Vocalise* és la darrera obra d'un cicle de 14 cançons que el compositor rus va completar el 1915 i està dedicada a la cantant russa Antonina Nezhdanova. Va ser escrita originalment per a veu i piano, però la versió per a violoncel permet que aquest instrument expressi tota la dolçor i melangia de la melodia. Ha estat la peça que possiblement més ha arribat al públic gràcies a la captivadora interpretació que n'ha fet Ferrández, accentuant l'aire de somni tardoromàntic a que fa al·lusió al programa de mà, en un magnífic text, el Dr. Paulino Capdepón (Catedràtic de la Universitat de Castilla-La Mancha).

La peça de Rakhmàninov ha precedit el tancament del concert amb una de les grans sonates del repertori per a violoncel: *Sonata núm. 1 en mi menor* de Johannes Brahms (1833-1897). Aquesta obra, d'un caràcter intens i profundament romàntic, demana una gran compenetració entre els dos instruments, com s'ha pogut comprovar. El primer moviment és seriós i dens, amb una melodia que va creixent amb força. El segon, més breu, és com una petita dansa amb un aire més lleuger i el tercer moviment recupera la tensió amb un final enèrgic que ha deixat els ànims ben amunt, gairebé en una atmosfera d'eufòria. Els dos artistes han premiat els bisos amb una interpretació meravellosa de la peça *Widmung (Dedicatòria)*, *Op. 25, núm. 1*, una cançó plena d'emoció i tendresa basada en un lied de Schubert que Robert Schumann va dedicar a la seva estimada Clara Wieck com a regal de noces i que pertany al cicle de cançons *Myrthen (Murtres)*. En conjunt, el concert ha estat una mostra continua d'expressivitat musical, que ha dut al públic de l'alegria a la nostàlgia, passant per la passió o la solemnitat, a través de la interpretació propera i clara de Pablo Ferrández i Luis del Valle.

Demà, Diumenge de Resurrecció, el festival presentarà una de les seves novetats, com és la programació d'una matinal (11:30h), que en aquest cas protagonitzaran la prestigiosa formació Il Pomo d'Oro, dirigida per Zefira Valova, amb les solistes Mélissa Petit (soprano) i Ann Hallenberg (mezzosoprano). Aquest concert tancarà la tercera Edició de Pasqua del Festival Perelada.